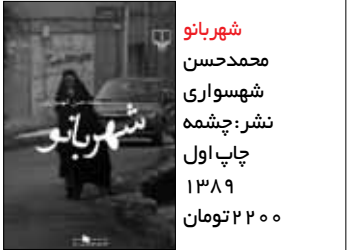

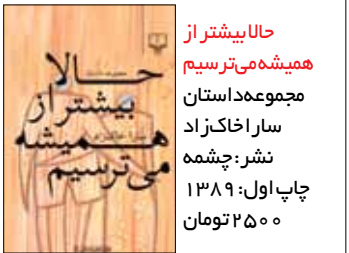
عطف کتاب

مصایب زنی به نام شهر بانو

■ رمان «شهربانو» نوشته محمدحسن شهسواری به تازگی منتشر شده‌است. این رمان شهسواری داستانی سراسرت و ساده دارد و برخلاف رمان قبلی‌اش «شب ممکن» رمانی فرم گرائیست و مانند داستانش روایتی ساده دارد. شهربانو، قصه زنی است که عاشقانه با شوهرش، حمید، ازدواج کرده‌است... اما حمید در جنگ مجروح می‌شود و روی دست شهربانو می‌ماند و شهربانو هم جوانی‌اش را پای حمید، شوهرش، می‌ریزد و از درس می‌گذرد، سرنوشته‌ش در دست به عکس هم‌کلاسی‌کودنش می‌شود که نه بر و رویی دارد نه هوشی اما تا مقطع دکترت تحصیل می‌کند و زندگی مرفه و روبه‌راهی هم دارد، اما شهربانو با مشکلات بسیاری روبه‌رو می‌شود.

انسان‌های حاشیه‌ای

■ مجموعه داستان «حالا بیشتر از همیشه می‌ترسیم» نخستین اثر سارا خاک‌زاد، شامل ۲۰ داستان کوتاه با مضامینی روان‌شناختی – اجتماعی است. موضوع‌های تنهایی، چندپارگی هویت، نابودی ارزش‌های انسانی، هبوط انسان، روبه نابودی رفتن جهان، عدم قطعیت، تردید در واقعیت، ملال و یکنواختی زندگی و... را شامل می‌شود که روابط مدرن را به چالش می‌کشد. این مجموعه به لحاظ موضوعات، روایت‌دید و روایان از تنوع برخوردار است. بعضی داستان‌ها شامل عناصر اسطوره‌ای هستند و بعضی دیگر عناصر بومی دارند و فرهنگ و آداب ایرانی را نشان می‌دهند. داستان‌ها، کشش و تعلیق دارند و در گروه داستان‌های پرسش‌محور هستند و پرسش‌هایی نسبت به هستی انسان‌ها و مسایل جهان مطرح می‌کنند. شخصیت‌های این مجموعه انسان‌هایی حاشیه‌ای و شکست‌خورده هستند؛ نمونه نوعی انسان‌های امروزی. به‌طور کلی می‌توان گفت که نویسندۀ در این مجموعه نگاهی تیره به انسان مدرن و نسبت او با هستی دارد.

در جست‌وجوی معنای زیبایی‌شناسی

■ کتاب «زیبایی‌شناسی چیست؟» اثر مارک ژیمنز با ترجمه محمد رضا ابوالقاسمی منتشر شد. نشر ماهی در سال‌های اخیر ناشر موفق‌ی در زمینه ادبیات داستانی و فلسفی بوده‌ است. پویند زیبایی‌شناسی، نقد و فلسفه چنان عمیق است که همواره همراه هم آمده‌ است. این کتاب بر آن است تا با مطرح کردن این پرسش که: پرداختن به زیبایی‌شناسی چه‌معنایی دارد؟ یاب تفکر و گفت‌وگو برای پرداختن به این مساله را فراهم آورد. این کتاب مطرح می‌کند که می‌توان زیبایی‌شناسی را از دید دو مورد بررسی قرار داد: فلسفه هنر و دید دیگر به‌عنوان یک امر فرهنگی است که امر فرهنگی در واقع مجموعه‌ای از روش‌های نهادی، اقتصادی و سیاسی‌ای است که امروزه به‌باری هم در ابعاد جهانی می‌کوشند تا از امور فرهنگی بیشترین سود را ببرند.

کامو به روایت ژرمن بره

■ «آلبر کامو» نوشته ژرمن بره، بیست و دومین کتاب از مجموعه نویسندگان قرن بیستم فرانسه است که به منظور آشنایی با آلبر کامو (۱۹۱۳ – ۱۹۶۰) و معرفی آثارش فراهم آمده‌ است. کامو در میان نویسندگان هم‌نسلس، در طول دوره زندگی‌اش، بیشترین توجه جهانی را به سوی خود جلب کرد، حتی بیشتر از سارتر، حرفه اصلی کامو روزنامه‌نگاری بود، وی این حرفه را با نبرد نابرابر علیه بی‌عدالتی‌هایی که در دوره حکومت استعماری فرانسه بر مردم مسلمان الجزایر می‌رفت، آغاز کرده بود.

زمانی که به دنیای درام پا می‌گذاریم خواهیم فهمید که دنیای درام، دنیایی است انتقادی و بسیاری از تئاترشناسان این دنیا را دنیای انتقاد دانسته‌اند. روح انتقادی تئاتر از ابتدای درام‌نویسی تاکنون مورد توجه بوده‌ است. با نگاهی کوتاه و گذرا به نویسندگان اولیه و برجا مانده تئاتر دنیا می‌بینیم که «سوفوکل»، «اشیل»، «اورپید» و دیگران شدیدترین انتقادها را بیان کرده‌اند. شاید مهم‌ترین دلیل برای این انتقاد به روح عملگرای درام باز می‌گردد که حتما باید عملی درام شکل بگیرد و اتفاق بیفتد. این عملگرایی بیشتر در تضاد و تقابل شکل می‌گیرد. هر چه تضادها و تقابل‌ها در درام بیشتر باشد عمل نمایشی جان‌دار تر می‌شود. هنگامی که مثلا با شخصیت پرکنشی مثل «مکبث» روبه‌رو می‌شویم، می‌بینیم تضادها و تقابل‌های زیادی با محیط اطراف و حتی خودش دارد که او را وامی‌دارد تا جنایت‌های نمایشنامه را رقم بزند. این گونه‌ است که نمایشی پرکنش داریم که توانسته بعد انتقادی خود را از درون مایه «جابه‌طلبی توام با خشونت» بیان کند. حتی در شخصیت درونی تری مانند «هملت» نیز همین ماجرا را می‌بینیم. کنش‌های «هملت» خیلی درونی‌ تر هستند یا شاید باید بگوییم تا انتهای نمایشنامه که مجبور به درگیری نمی‌شود، عمل بیرونی زیادی از او نمی‌بینیم اما عمل‌های درونی این نمایشنامه است که این نمایش را یکی از مشکل‌ترین نمایشنامه‌های دنیا کرده‌ است. «تردید»های «هملت» یکی از مهم‌ترین عمل‌های درونی در ادبیات دراماتیک دنیاست. باز هم ما پا به انتقاد گذاشته‌ایم.

در این نوشته به دو نمایشنامه نگاه می‌کنیم که هر دو در یک کتاب و در قطع جیبی چاپ شده‌اند. «جهان انزوا» نوشته «ناثومی والاس» و «واپسین سه‌شنبه» نوشته «دونالد مارگولیز» که «رکسانا مهرافزون» این نمایشنامه‌ها را به فارسی برگردانده‌ است. نمایشنامه «جهان انزوا» نمایشنامه‌ای است که به تبعات جنگ عراق می‌پردازد و با دیدی انتقادی به سراغ آن رفته‌ است. گفت‌وگوهای تک نفره شخصیت عرب نمایشنامه نگاهی انتقادی به این جنگ داشته‌ است. علی، تک شخصیت این نمایشنامه با نشان دادن زوایایی از جنگ اعتراض خود را از این وضعیت بیان می‌کند. جنگ یکی از بیرونی‌ترین عمل‌هایی است که می‌تواند درون مایه یک نمایشنامه قرار بگیرد. شاید دراماتیک‌تر از این صحنه در یک نمایشنامه جنگی نتوان یافت: «همین‌طور که فرار می‌کردم به تیر خورد به پشتم. توی اون دوران، از میسون صداها و هزاران نفر، چندتایی مون نجات پیدا کردیم، من منفجر نشدم.» (ص ۲۳)

این وضعیت دراماتیک در مقابل وضعیتی است که دوست شخصیت اصلی نمایشنامه با آن روبه‌رو شده‌ است یکی از خشن‌ترین انواع اتفاق دراماتیک: «...سدام می‌آد. من نمی‌تونستم، نمی‌تونستم بشناسم سررمو. به تیکه از ستون فقراتش شق و رق فرو رفته بود توی شن. دست چپش پریده بود اون بالا بالاها تو هوا و هنوز دست‌های او دم پایین. بعدش بقیه مونو بوستن به تیر.» (ص ۲۳)

از دید یک خواننده کدام یک از این دو صحنه دراماتیک‌تر است؟ دراماتیک‌تر بودن یک نمایشنامه را اکدام معیار و ملاک نشان می‌دهد؟ اینها همه اتفاق هستند. اتفاق، درام را شکل می‌دهد. جنگ عراق شاید یکی از پرکنش‌ترین درام‌ها باشد. از این دست اتفاقات

مرگبار که تر‌ازدی‌وار درام را شکل می‌دهند در جنگ عراق بسیاری می‌بینیم. این نوع بر خورد نمایشی با جنگ از کجا شکل می‌گیرد؟ قطعا از نگاه انتقادی به سیاست جنگ‌ورزانه. هنگامی که از «ناثومی والاس» پرسیده می‌شود: «آیا شما خودتان را نویسنده‌ای سیاسی می‌دانید؟» چنین پاسخ می‌دهد: «بله، من نویسنده‌ای سیاسی هستم، من شرح روزگار می‌نویسم. بعضی وقت‌ها این عنوان در من احساس رضایت به وجود می‌آورد و بعضی وقت‌ها رضایت و عدم رضایت من وابسته به قصدی است که در پس این پرسش نهفته‌ است.» (ص ۱۰)

والاس در جای دیگری از مصاحبه‌اش درباره سیاست و نمایش چنین می‌گوید: «غذغه اصلی من این‌ بود که یک نفر چگونه می‌تواند خطابه‌ای سیاسی را به شکلی بر صحنه ادا کند که نمایشی باشد؟ چطور می‌شود گفت: هر ماه پنج‌هزار بچه می‌میرند. و این را طوری گفت که خلاقه باشد؟ ...»

(ص ۱۱)

تئاتر سیاسی در دنیا سابقه‌ای طولانی دارد. شاید با کمی اغماض بتوان گفت بیشتر نمایشنامه‌های دنیا سبقه سیاسی دارند. نابرابری‌های

به گمانم لازم نباشد که بگویم این یادداشت حرف‌های مختصری دارد در حد یک نگاه کلی به مجموعه شعر تازه دارپوش معمار، به «اسطبل» حالا چرا اسطبل و اسطبل نه؟ اس‌واست، اص‌واست؟

این کتاب از سه دفتر شکل گرفته که هر دفتری تفاوت‌های مفهومی و فضایی و تا حدودی زبانی خاص خودش را دارد. در دفتر اول شعرها بیشتر در فضای عاشقانه نوشته شده‌اند و زبان نسبت به

فضا گسترده‌تر از نازک کرده‌ مثل مو تا حرف‌های خودشان را به کرسی بنشانند. در این دفتر اگر چه بعضی شعرها رفتاری جزنگر دارند و انشیا پیرامون را احضار می‌کنند که در حضور اشیا دیده نشده چیزی را نماینداند اما در کلیت فضا به نفع کلی گویی‌ها تمام می‌شود. نه مگر عشق یک امر کلی است که خیلی خصوصی می‌شود و سعی می‌کنیم که از پرده برون نیفتد؟ مفاهیم کلی‌ای که در همان شکل قدیم کلی‌شان خودشان را به رخ می‌کشند. خب عشق تنهایی می‌آورد دیگر، هوای کوه و کمر می‌آورد در سسر که شعر تغزل در کوه و کمرهای ایده –افسان را بنویسد. برای همین آدم عاشق غالی می‌شود و در همه چیز غلو می‌کند زیبایی را حتی زیر نور نئون چند برابر می‌کند و خب سرازیری عشق به بسین که دیدن کند شاعر خانه‌دار می‌شود، خانواده‌دار می‌شود و کارش هم گاهی به قرص اعصاب می‌کشد. زندگی روزمره هنوز در زیر سایه امر کلی است که پیش می‌رود انگار امر کلی با مفاهیم کلی‌اش بدون کمی تغییر، از طرفی امکاناتی که قرار است در این دفتر شعریت شعرها را ضمانت کند امکاناتی است که خردخرد در ذهن یک خواننده شعر آشنا و استفاده شده می‌ایند حتی اگر واقعا این‌طور نباشد رفتار آژموده شده‌ای که دارپوش معمار با جهان پیرامون‌اش در شعرهای این دفتر پیش گرفته. ذهن را به این گمان می‌اندازد، البته از نام‌گذاری شعرها نباید غافل بود که در بعضی جاها سعی در فاصله‌گیری و ایجاد یک سازازه طنز را به

عهدی می‌گیرند. به این شعر نگاه کنید:
نگاه‌اچه چراغ پر نوری است/اما مرا/روشن نمی‌کند/این خورشید
استفاده از فعل روشن کردن با لایه‌های معنایی که می‌تواند داشته باشد و چراغ پر نور و خورشید، این نوع رفتار آیا آژموده شده نیست یا من اشتباه می‌کنم؟
یا این شعر با دقت در نامش:
خودم عرفی‌نامه /روح/شش‌په پایز شده/ به هر دلیلی که قاچ می‌شود/چشم دیگران را/آب می‌آورد.
پایز و چشم و گره را به‌گذاریم و به دفتر دوم برویم. اسطبل از این جا به بعد است که کمی شکل ششپه می‌شود. کمی جان می‌گیرد و رخ می‌نماید و با مخاطب وارد میدان جنگ می‌شود.
معمار در دو دفتر در پیش رو به دو نوع وارد اقلیمی می‌شود که در آن نفس می‌کشد. در این دفتر وارد تاریخیت و رخ داده‌ای تاریخی اقلیم‌اش می‌شود و به خاطر زبست‌اش در آنجا مخاطب را به جاهایی می‌برد که دیدنی است و از آبادان شروع می‌کند. آبادان بود که زمانی عروس جنوب بود، با من اشتباه می‌کنم؟ شهری که زمانی آبادان بود و درازهای برای مردمان همه‌جا، برای جنب و جوش، جایی که می‌شد از آن به خیلی جاها رفت. بعد که پیش می‌آید به جنگ می‌رسد یا می‌کشد و جنگ زدگی رخ می‌دهد. جنگ زدگی در این معنا و مفهوم قدیم است یا جدید؟ به‌طور خاص و خاص‌تر در این جا وضعیتی برای انسان

کتاب

نگاهی به دو نمایشنامه «جهان انزوا» و «واپسین سه‌شنبه»

نمایش فاجعه

بهاء الدین مرشدی

اعضای تئاتر جوان موبیز

اجتماع را هم می‌توانیم وارد سیاست کنیم. «دونالد ماگولیز» نیز هنگامی که با همین پرسش «آیا شما خودتان را نویسندۀای سیاسی می‌دانید؟» مواجه می‌شود، چنین پاسخ می‌دهد: «فکر می‌کنم نه. من قصه‌هایی می‌نویسم که مردم را وادار می‌کند به سیاست فکر کنند و به مسایل از بعد سیاسی نگاه کنند. من همیشه گفته‌ام که نویسندۀای سیاسی‌ام، اما این تنها تعریفی نیست که از کار خودم دارم.» (ص ۹)

نویسنده نمایشنامه، ناگزیر است که دیدگاهی سیاسی و انتقادی داشته باشد. هنگامی که نمایشنامه «واپسین سه‌شنبه» را از «دونالد مارگولیز» در این کتاب می‌خوانیم با مهمه‌های اجتماعی روبه‌رو می‌شویم که هر کس ساز خودش را می‌زند. جامعه‌ای که هر کس گرفتاری‌های زندگی خودش را دارد و با آن درگیر است. این وضعیت اجتماعی و نشان دادن آن رویکردی انتقادی و سیاسی است. این نمایشنامه بر است از گفت‌وگوهای روزمره اما این گفت‌وگوهای روزمره این گفت‌وگوهای عادی نیستند. نمایشنامه نویس قطعا نمی‌تواند گفت‌وگوی روزمره را بدون قصدی اجتماعی و

نگاهی به مجموعه شعر اسطبل از دارپوش معمار

صید شاعر بر کرانه قلاب

فریدناصری

در ایران که به‌طور عام در همه‌جا می‌شناسندش. خب جنگ زدگی و جنگ رخدادی ست که حتما در آن سلحشوری به چشم خواهد آمد اما از کدام منظر، از چشم کی؟ از منظر کمربستگان جنگ، از منظر کمری که برای جنگ بسته می‌شود و این کمر بسته به گشودن فکر می‌کند، حتی به مدارا، لابد با دشمنان. در این دفتر «عاشقانه‌های یک سرباز» با تلفیقی از تصاویر و حس‌ها، میل به زندگی و عشق را از درجه‌ای دیگر دید می‌زند از یک درجه خشن و بسته و تنگ میدان و همین زیبایی‌اش را دو چندان می‌کند و این دیگر اصلا غلو نیست و شاعر در اینجا غالی نمی‌شود وقتی که در تکه پایانی شعر می‌نویسد:

تورا پیدا می‌کنم با دوربین نظامی /درست پیش‌از آنکه/خیماره مرا /تکه‌تکه کن‌داین طور /دلبر غمگینم!
بگذارید با این پایان زیبا به دفتر سوم برویم. دفتری که در آن معمار دوباره به نوعی در اقلیم خودش وبا اقلیم خودش آن را شکل داده‌ است. این‌بار اما نه در تاریخ و پیشامد و پیامدهاش بلکه با زبانی که زمانی اقلیم‌اش با آن دهان تازه‌ای برای گفت‌وگوباز کرده‌ است. زبانی دیگر، در شعری دیگر گونه. در این دفتر معمار به سمت زبان شاعران

غرب جنوب می‌رود به سمت زبان موج ناب و سعی می‌کند که در آن انزاع مجسم غرق نشود و به تعادلی از زبان روایی و زبان موج ناب برسد. حالا چقدر رسیدن‌اش خود حرف و حدیث دیگری است اما همین رویکردش به داشته‌های

انتقادی بر روی کاغذ بیاورد، پس هنگامی که شخصیت «یک» نمایشنامه مدام با شخص پشت تلفن همراهش درحال درگیری است، نه می‌تواند یک گفت‌وگوی روزمره نباشد و نه می‌تواند باشد. دیالوگ‌های او یک کارکرد دراماتیک است از حرف‌های روزمره که هم درام را شکل می‌دهد و هم یک نوع نگاه و انتقاد اجتماعی. یا در همین نمایشنامه وقتی شخصیت «بنج» مدام تیرتر روزنامه را بلند می‌خواند چیزی جز روزمرگی نیست اما اتفاق دراماتیک قطعا نحوه استفاده از این تیرترهاست. تیرترها در این نمایشنامه فقط بیان می‌شوند و قصد نویسندۀ در نهایت متوجه کردن خواننده به این دست اتفاقات است.

«بنج: انفجار، کشش زن جوانی را از پایش بیرون آورد.

»(ص ۵۴)

«بنج: ... آتش محاصره‌اش کرده بود، و لباس هایش گر گرفته بودند.» (ص ۶۰)
«بنج: آتش شلیک را به سمت رهگذاران گرداندند و آنها را خمی کردند.» (ص ۶۵)
اینجا جمله‌هایی از روزنامه، یک دیالوگ، یک اتفاق دراماتیک با کارکردی انتقادی هستند. ظهور یک فاجعه هستند. فاجعه، در روزنامه به فراوانی وجود دارد و شخصیت «بنج» نمایشنامه مدام آنها را می‌خواند. این زندگی روزمره است و بازخوانی این دیالوگ‌ها انتقادی از وضع موجود. «والاس» و «ماگولیز» در آستانه اجرای همراه این دو نمایشنامه با هم گفت‌وگویی تلفنی کرده‌اند که ظهور فاجعه را در این دو نمایشنامه چنین توضیح می‌دهند:

«والاس: ... هر دوی ما در مورد چگونگی مواجهه مردم عادی با فاجعه نوشته‌ایم، درباره چگونگی تاثیر گذاری حوادث مهیب بر زندگی آنها. شخصیت نمایش من را فاجعه خیلی بیشتر تحت تاثیر قرار می‌دهد، اما نکته‌ای که در نمایش شما جالب توجه‌است، تصور این است که فاجعه می‌تواند هر لحظه‌ای رخ بدهد و شخصیت‌ها آسیب برسانند. دو نمایش درباره دو نوع کاملا متفاوت از خشونت‌اند، نمایش شما درباره طبیعت اختیاری خشونت و ترویسیم است و نمایش من، تخریب غیر اختیاری یک سرزمین و مردمانش.» (ص ۱۴)

این فاجعه است که هر دو نمایش را رقم می‌زند. اتفاقات پی در پی، اتفاقی می‌افتد و سپس اتفاقی دیگر رخ می‌دهد. اینها اتفاقات فاجعه‌امیز هستند. در نمایش «جهان انزوا» هنگامی که با سطل پر از استخوان مواجه می‌شویم با نوعی خشونت و انتقاد روبه‌رو هستیم. خشونت استخوان‌ها و پر تاب استخوان‌ها به سمت

تماشاگران:

«علی: ... اینا استخوان‌ای اوانیبه که مردن، تو خیابون نخل‌ها، تو سرزمین خرما‌ها، من اومدم اینجا که اینا رو امانت بدم به شما تا از شون نگهداری کنین. بگیریدشون اگه می‌تونین.» (با خشونت محتویات سطل را به طرف تماشاگران پرتاب می‌کند. در کنار استخوان‌ها ز هوا، جلوی تماشاچیان هزاران پر سفید روی زمین می‌ریزد.)

(ص ۳۵)

اینجا خشونت و اتفاق انتقادی در این نمایشنامه است. در یک نگاه می‌توانیم دو نمایشنامه «جهان انزوا» و «واپسین سه‌شنبه» را نمایشنامه‌هایی انتقادی بدانیم که به سیاست و اجتماع را مورد توجه قرار داده‌اند.

این دو نمایشنامه در ۲۲۰۰ نسخه و در سال ۱۳۸۹ و باقیمت ۱۵۰۰ تومان توسط انتشارات نیلا منتشر شده‌ است.

عطف کتاب

ناگفته‌هایی از دکتر اسلامی ندوشن

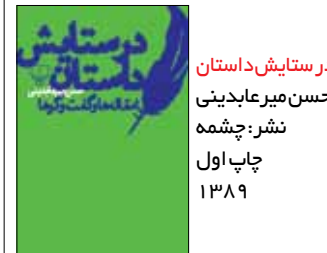
■ کتاب «زندگی، عشق و دیگر هیچ» نوشته کریم فیضی نگاهی است به زندگی، آثار و افکار دکتر محمدعلی اسلامی ندوشن درباره مسایل مختلف اجتماعی و فرهنگی. فیضی، از هر سه شیوه زندگی‌نامه‌نویسی برای تدوین آن بهره برده‌ است. این اثر در سه بخش، ناگفته‌های زندگی دکتر اسلامی ندوشن را بیان می‌کند. او زندگی‌نامه‌ای خودنوشت و سه جلدی با عنوان «روزها» دارد، اما این کتاب مطالبی جدید از زندگی و دیدگاه‌های او بیان می‌کند. بخش اول گفت‌وگوهای مفصل نویسندۀ درباره بخش‌های مختلف زندگی استاد از دانش‌آموزی تا استادی و نویسندگی است و به زندگی این استاد ادبیات فارسی و ناگفته‌های آن اختصاص دارد و بخش دوم نیز به تاریخ ادبیات ایران از دیدگاه‌او می‌پردازد. در بخش دوم یک دوره تاریخ ادبیات فارسی از آغاز تا انجام مورد بررسی قرار گرفته‌ است، با مباحثی پیرامون شاهنامه و فردوسی، مولانا، خیام، شمس تبریزی، سعدی، حافظ، پس از حافظ، دوره مشروطه و شعر نو. اما در بخش سوم مباحث سیاسی و اجتماعی مطرح شده و به مسایلی چون: زن و مرد، آینده ایران، آینده جهان، تحولات فرهنگی پرداخته و نظرات دکتر اسلامی ندوشن را درباره مسایل متفاوتی نظیر آینده، زنان و تفاوت شرق و غرب بیان می‌کند.

موجودی به نام جهانی شدن

■ کتاب «جامعه‌شناسی جهانی شدن» مجموعه بررسی‌ها و مطالعات ساسکی‌اسان، جامعه‌شناس و نظریه پرداز معاصر، در زمینه‌های جهانی شدن است. ساسن در این کتاب، جهانی شدن را همانند موجود زنده‌ای می‌پندارد که هر روز رشد کرده، به جایی و نیزویش افزوده می‌شود. او معتقد است برای درک این تغییرات، باید تمام جوانب آن بررسی شود و نموده‌ای گوناگون حضورش شناخته شود و می‌کوشد این نموده‌ها را از منظر‌های مختلف جامعه‌شناسی مورد بازنگری قرار دهد. او سعی در بازتعریف بسیاری از عناصر و مبانی بنیادین جامعه‌شناسی مانند نقش و ارتباط دولت با شبکه‌ها و اقتصاد جهانی، مهاجرت، جرایم سازمان‌یافته، فناوری ارتباطات و دیجیتال‌ی شدن، خدمات مالی، طبقه‌های نوظهور اجتماعی و بازیگران محلی سیاست‌های جهانی و تاثیر آن در توسعه کشورها دارد. چالشی که ماسا را وامی‌دارد بررسی‌های بیشتری روی باورهای مان انجام دهیم و آنها را با دیده تردید بنگریم.

ستایشی از داستان

■ «در ستایش داستان» مجموعه‌ای از نقدها، مقاله و یادداشت‌های حسن میرعابدینی است، که طی سال‌های اخیر در حوزه داستان و داستان‌نویسی نوشته و تدوین کرده‌ است. برخی از این نقدها، یادداشت‌ها و مقاله‌ها بیشتر در مطبوعات چاپ شده و برخی دیگر برای نخستین بار در این کتاب منتشر شده‌ است. به‌قلم حسن میرعابدینی اخیرا جلد اول از مجموعه «مروری بر تاریخ‌نگاری ادبیات معاصر» از سوی فرهنگستان زبان و ادب فارسی منتشر شده‌ است، جلد نخست این مجموعه به بررسی اثری پرداخته که از سال ۱۳۰۰ تا ۱۳۲۵ در تاریخ معاصر ایران درباره ادبیات مکتوب شده‌اند.

حسن میرعابدینی پیشتر در حوزه بررسی ادبیات داستانی معاصر ایران، کتاب‌های «داستان‌نویسی زنان در ایران»، مجموعه دوجلدی «صد سال داستان‌نویسی» و «فرهنگ داستان‌نویسان ایران» را منتشر کرده‌ است. حسن میرعابدینی سال‌هاست که در عرصه نقد ادبی ایران فعالیت می‌کند و طی این مدت مقالات و نوشته‌های بسیاری را از خود به جا گذاشته‌ است که از مهم‌ترین آنها می‌توان به کتاب «صدسال داستان‌نویسی ایران» در چهار جلد و «فرهنگ داستان‌نویسی ایرانی از آغاز تا امروز» اشاره کرد.